

Jak jsem již při not. spisech uvedl, neplatí předpisy částky I. a II. hlavy V. dané pro not. spisy a pro not. protokoly o posledních pořízeních při osvědčeních a protokolech při nich sepsovaných a zejména neplatí při nich ustanovení §§ 59 až 68 not. ř.

Všeobecné předpisy hlavy IV. not. ř., dané pro veřejné not. listiny, platí samozřejmě i pro osvědčení a protokoly při nich sepsané, nemá však nezachování předpisů těch až na §§ 31 až 33 not. ř. za následek ztrátu moci veřejné listiny.

Na rozdíl od not. spisů a not. protokolů o posledních pořízeních nebude mít not. protokol sepsaný při not. osvědčení a not. osvědčení samo na základě protokolu toho vydané moci veřejné listiny pouze tehdy, když při sepsování a vydávání jich byly porušeny předpisy §§ 31 až 33 not. ř., aneb když nebylo při nich šetřeno předpisů pro to které z nich daných v §§ 77 až 90 not. ř.

Co ten který protokol při not. osvědčeních sepsaný musí obsahovati, jest uvedeno v §§ 82, 83, 85, 87 a 88 not. ř.

Z těchto §§ plyne, že každý ze zmíněných protokolů musí obsahovati, nemá-li protokol ten a osvědčení na základě jeho vydané, pozbýti moci veřejné listiny:

- a) místo, rok, měsíc a den jednání,
- b) jméno a příjmení účastníků a přibraných snad svědků,
- c) potvrzení ohledně totožnosti účastníků, které jest obligatorní pouze při legalisaci (§ 79 not. ř.) a při osvědčení, že někdo žije (§ 81 not. ř.),
- b) obsah jednání,
- e) podpis účastníků a přibraných snad svědků a
- f) podpis notářův s jeho pečeti.

Za to není při žádném z hořejších protokolů předepsáno, aby protokol byl účastníkům přečten, aby na konci bylo uvedeno — tak jak se to v § 68 lit. f) not. ř. při not. spisech vyžaduje — že protokol byl účastníkům přečten, aneb že a jakým způsobem přečtení protokolu bylo nahrazeno a že protokol od účastníků byl schválen.

Z toho plyne, že not. protokol sepsaný podle předpisů částky III. hl. V. not. ř. neztrácí moci veřejné listiny, nebyl-li účastníkům přečten a od nich výslovně schválen.

Co se stránky jazykové týče, tu obsahuje not. řád ohledně osvědčení ustanovení pouze v § 90 podle něhož notář, který jest oprávněn sepsati not. spis jazykem cizím, v jazyku tom smí vydávati i osvědčení.

Tento § byl jazykovým zákonem zrušen. V cizím jazyku nesmí proto notář vydávati osvědčení, ani když byl ustanoven tlumočnickem tohoto cizího jazyka.

Před účinností jazykového zákona směl notář podle § 43 not. ř. sepsati osvědčení a samozřejmě i předcházející protokol v některém v zemi obvyklém jazyku, a to, jak jsem již nahoře tvrdil, pouze v jednom z jazyků těch, a to pouze v jazyku, jemuž účastníci rozumějí.

Ježto ustanovení §§ 60, 61, 63 a 64 not. ř. nebylo rozšířeno i na not. osvědčení a protokoly při nich sepsané zůstávají not. osvědčení a protokoly při nich sepsané veřejnými listinami i tehdy, když účastníkům nebyly přečteny, když byly sepsány ve více jazycích a to i v takových, jímž účastníci nerozumějí.

Tím částečně opravuji svůj uzávěr obsažený na straně 42. letošního ročníku »Českého práva« o jazyku

not. protokolů uvedených v částce III. a V. hlavy V. not. ř.

Při řešení otázky v jakém jazyku budeme sepsovati not. protokoly a not. osvědčení podle částky III. hl. V. not. ř. uplatníme předpisy jazykového zákona a jeho prov. nařízení jak o »podání, tak i o »projednávání« a »vyřízení podání«.

Každé z not. osvědčení smí notář vydati pouze na žádost účastníků. Tato žádost (podání) bude při všech osvědčeních vyjma osvědčení podle § 83 not. ř. ústním podáním, pouze v případě § 83 not. ř. smí účastník žádati za osvědčení též písemně aneb telegraficky (§ 86 not. ř.).

Své podání musí účastník učiniti zpravidla podle § 1 jaz. zák. jazykem státním, při čemž bude notář za podmínek v čl. 8. prov. nař. uvedených oprávněn s účastníkem jednati v jeho menšinovém jazyku; výjimečně smí účastník podle odst. 2. § 2 jaz. zák. své podání učiniti svým menšinovým jazykem.

Podle čl. 4. a 19. prov. nař. muselo by písemné podání učiněné účastníkem v nepřipustném jazyku notářem býti buď navráceno k opravě formální vady aneb odmítnuto, ježto se nehodí, aby o něm bylo po zákonu jednáno.

Jak jsem již ve svém shora vzpomenutém pojednání »Jazykový zákon a notářstvo« uvedl¹⁾ rovnalo by se takové vrácení podání účastníku, zejména při podáních vázaných lhůtou, a při podáních, jimž zákon přiznává jisté pořadí, přímému odmítnutí úředního úkonu, neboť notář nemůže žadateli udělit lhůtu k opětnému předložení opraveného podání s právním účinkem proti osobám třetím.

A takové odmítnutí úředního úkonu notářem odporuje předpisu § 35 not. ř.

O projednávání platí celkem to, co bylo řečeno při not. spisech a not. protokolech o posledních pořízeních.

Pokud je třeba sepsati protokol, aby na základě něho mohlo býti vydáno not. osvědčení, bude třeba zkomatit, jakou povahu protokol ten má, zda-li jej můžeme pokládati za »protokolární podání« ve smyslu čl. 22. prov. nař. aneb za »zápis« ve smyslu čl. 1., 9. a 24. prov. nař.

Dr. Hugo Patsch:

Reasumace daní a změna východiskové bilance.

(Dokončení.)

B. Předpis nevešel ještě v moc práva a strana žádá za reasumaci předpisu rekursem na základě nově schválené bilance.

Nutno vyhověti za týchž předpokladů.

Ani v prvním ani v druhém případě není potřebí průkazu okolností nově na jevo vyšlých.

C. Předpis vešel v moc práva.

Reasumaci jest povoliti:

a) jestliže dodatečná oprava stala se z důvodů materiálních, t. j. byla-li vyvolána okolnostmi nově na jevo vyšlými, které poplatníku bez jeho viny známy nebyly. Právní omyl sám o sobě nedostačuje;

¹⁾ Na straně 36. ročníku VIII. Českého práva.

b) má-li tato nová skutková okolnost za následek změnu ve výši bilančního zisku, a

c) vyhoví-li opravy platným předpisům, jak berničním, tak i bilančním.

Zmíněná norma min. fin. poukazuje k pravidelným případům žádosti za reasumaci, majících za účel buď docílití snížení poplatného výtěžku, neb přesunutí jeho do pozdějších ztrátových let, a přivoditi tím kompensaci zisků se ztrátami v pozdějších letech utrpěných.

Změny tyto týkati se budou hlavně těchto případů:

1. **dotatečné odpisy z bilanční hodnoty aktiv**, jako na příklad: amortisace budov, strojů, inventáře, odpis na cenných papírech, zboží a pod., strana buď vůbec neamortisovala neb nedostatečně, odpisy na hodnotách následkem dodatečných poklesů v dalším roce. — (Ztráty v dotyčném berním roce buď nenastaly, neb byly nepředvídatelné, takže taková dodatečná anticipace odporuje předpisům § 31 obch. z. a 23 zák. o společ. s. r. o., jakož i § 95 lit. f. zák. o os. d.)

Odpisy, jež vůbec nelze subsumovati pod ustanovení § 95 f. zák. o os. d., jsouce nepřiměřeně vysoké, pocházejíce z dřívějších let, neb z důvodů nepřiměřené ceny pořizovací.

Žádné z uvedených důvodů nejsou okolnostmi nově na jevo vyšlymi a k reasumaci tudíž neopravňují.

2. **Dotatečná dotace speciálních rezervních fondů.** Jelikož s hlediska bilančního zásadně jest jedno, pak-li se očekávané znehodnocení aktiv odepíše přímo na účtu zboží, nebo zařadí přiměřený obnos do speciálního fondu podle § 95 lit. f., dlužno posuzovati případ ten zásadně jako předchozí případ, odpis z hodnoty aktiv.

3. **Dotatečná dotace daňové rezervy pro daň výtěžkovou.** Při této příležitosti jest nutno ještě znovu se zmíniti o uvedeném již rozhodnutí n. s. s. z 21. ledna 1925 č. 1080—2296 B.

Zákon č. 329/21 v § 32 přiznává výhodu krácení daňe výtěžkové s přírážkami počínajíc berním rokem 1920 na 80% čistého zisku. Zákon publikován byl 14. září 1921 a má tedy zpětnou platnost.

Z textu zákona nikterak nevyplývá možnost tvořiti daněprostou rezervu daňovou, a teprve nález z 20. září 1923 č. 15.353 — B 1452 a výnos min. fin. ze dne 5. ledna 1923 zjevně připouští tvoření rezervy daňové ve smyslu § 32 uvedeného zákona, jež se při redukci daňové z daňového základu vylučuje, čímž de facto stává se daněprostou.

Podle tohoto nálezu jest tato opožděná publikace okolností nově na jevo vyšlou, jež opravňuje k přeměně bilance ony podniky, které před 14. zářím 1921 schválily uzávěrku, aniž použily výhod § 32 cit. zákona.

Z podobných důvodů dotatečné použití výhod zákona z 3. března 1921 č. 102 sb. z. a nař. i pro obchodní rok 1920 jest novou okolností vzhledem k opožděné publikaci tohoto zákona dne 23. března 1921 pro podniky před tímto dnem fatující a výhod zákona toho nepoužívších.

Sem spadal by i případ přebilancování obchodního roku 1919 společností s r. o. z důvodů zákona č. 271/20, podle něhož podléhají nadále společnosti tyto zdaňování podle hlavy II.

Konečně spadal by sem i případ necitovaného posud

nálezu n. s. s. z 29. října 1926 č. 22905, jímž přiznává platnost zákona č. 102/21 a č. 403/22 i podnikům všeobecnou daň výtěžkovou zdaňovaným.

Nález tento přiměl min. fin. k vynesení ze dne 25. února 1927 č. 135.910/26 III. 7 b, podle něhož není pro rok 1921 přípustno použití amortisaci podle zákona č. 102/21 s ohledem na zákon č. 43/22.

K dodatečnému uplatňování této amortisace nelze podle náhledu min. fin. přihlídati, nebyl-li nárok uplatňován ve lhůtě rekursní.

Do vydání výše uvedeného nálezu zásadně zamítána byla možnost této amortisace podnikům všeobecnou daň výtěžkovou zdaňovaným vzhledem k dřívějšímu výnosu min. fin. z 18. listopadu 1922 č. 72.806/9077/III. 7 B.

Dr. Firschhof, pokládaje toto dřívější nařízení min. fin. za autentický výklad zákona, dochází k názoru, že jedná se o »noviter repertum« a že ve smyslu výše uvedeného judikátu jest okolnost tato důvodem k obnově ukládacího řízení. Názoru tomuto těžko lze přisvědčiti, jelikož bylo každému volno rekurssem, po případě žalobou k správnímu soudu své právo reklamovati, a interní výnosy ministeriální nemají moci zákonné.

4. **Dotatečné súčtování běžných výdajů v bilanci nevykázaných na vrub běžného účtu.** Zde jedná se o případ, kdy opomenuto bylo zatížití výtěžek výdajem, který s výtěžkem tím časově i hospodářsky souvisí (dluh za zboží, daň z obratu, mzdy).

Za všeobecných předpokladů již zmíněných novotám těmto oprávněnosti nelze upříti.

Ve všech případech nutno ale míti na mysli, že reasumovaná bilance nesmí býti v rozporu s rozdělením zisku na základě původní bilance, a musí proto i rozdělení zisku býti opraveno. Schválená nová bilance musí tedy míti ustanovení o rozdělení většího zisku, event. při zmenšeném zisku neb ztrátě, jak byl domnělý zisk vrácen neb nahrazen. Byly-li vyplacené zisky odepsány z důvodu § 218 obch. zák. a 83 zák. o spol. s r. o. (bona fide přijatá dividenda nemusí se vraceti), budou přes to zisky tyto zdaněny.

Za účelem zachování souvislosti bilanční jest nutno navázati další bilance na bilanci opravenou.

Opravená bilance musí býti schválena orgány k tomu povolanými.

Žádost za povolení reasumace daňové jest podati berní správě, odvolání zemskému finančnímu úřadu (podle nového zákona jinak).

Toť stav do vydání nového zákona daňového.

Ani ještě vládní návrh zákona o daních přímých (tisk 706 II. volebního období) nemá ustanovení ohledně restituční ob noviter reperta.

V důsledku judikatury posledních let pokládala asi vláda za nutné, návrh doplniti ustanovením posléz uvedeným, a tak shledáváme se v hlavě IX. pod nadpisem »navrácení do předešlého stavu« s ustanovením § 340 který luští případy dva totiž:

1. **případ restituční in integrum z důvodů vyšší moci** neb jiných událostí, pak-li totiž živelnou neb jinou událostí, které nebylo lze předvídati ned odvrátiti, zabráněno bylo fatentovi dodržeti lhůtu k podání opravného prostředku v řízení vyměřovacím, trestním neb odvolacím, (na příklad odvolání, námítky podle § 356),

neb nedozvěděl-li se fatent po případě jeho zákonný zastupce, neb jeho zmocněnec nezaviněně o takové lhůtě.

Ustanovení toto převzato jest téměř doslovně z § 286 zákona o daních osobních ve znění zákona z 23. ledna 1914 č. 13 ř. z.

»Jinou událostí« rozumí zákon událost, jejíž vznik neb zánik jest od vůle neb úsilí osoby neodvislým, takže okolnost tuto nelze předvídati neb možnou lidskou pomocí odvrátiti.

Tam, kde zákon určitou lhůtu nestanoví, není podmínky této dáno, (na příklad při odporu proti přivzetí znalců, konkurentů, podle § 314 odst. odst. 3., odpor proti exekuci podle § 357 osob třetích).

Právo k této restituci objektivně pomíjí po 6 měsících ode dne, kdy zameškaná lhůta prošla a subjektivně po 15ti dnech, kdy překážka byla odstraněna.

2. poté, kdy vyměření daně nabylo moci práva, vyšly na jevo skutkové okolnosti, kteréž, nebyvše v době vyměření ani úřadu známy, nemohly býti poplatníkem v čas uplatněny, buď že jich omluvitelným způsobem neznal, neb že je tehdy nemohl prokázati.

Tento druhý případ zabývá se pouze reasumací daňovou, tedy ne nálezů trestních (§ 229), aniž řízení o ostatních věcech daňových (§ 339), tedy na příklad ne při žádostech za odpisy daňové, za osvobození a pod.

Byly-li okolnosti, o něž žádost restituční se opírá, vyměřujícímu úřadu známy a rozhodnutí stalo se s oceněním těchto okolností, třeba fatentovi i neznámých, nemá restituce místa. Taktéž ne, byla-li vyměřena daň podle §§ 309 a 325, kdy fatent včas podání nepřiznal, připomínkám nevyhověl a pod.

Ne, ovšem, každá nová okolnost jest toho rázu, aby reasumaci dopouštěla, nýbrž jsou to jenom opět okolnosti, které mají vliv na změnu daňového předpisu (jsou závažné) a rázu materiálního, nikoliv formálního.

Novým jest ustanovení, že žádost za změnu předpisu podána býti musí do lhůty 15ti dnů ode dne, kdy fatent dozvěděl se o nových okolnostech, aneb o nových důkazech, a že právo toto objektivně vůbec pomíjí do dvou let po roce, kdy daň byla předepsána a její vyměření straně sděleno.

V obou případech podati jest návrh restituční u vyměřovacího úřadu, v návrhu jest udati skutečnosti restituci odůvodňující s příslušnými průvody a zároveň v případě restituce lhůty odvolací z důvodu vyšší síly i zmeškané odvolání.

O žádostech restitučních rozhoduje finanční úřad II. stolice, o odvoláních ministerstvo financí.

Porovnáme-li tedy ustanovení zákonná s dosavadní praxí a vzpomenuťmi výnosy n. s. s., shledáváme, že dnešní stav jest proti dosavadní praxi zostřen konečnými lhůtami subjektivními a objektivními, jimiž povolení restituce jest vázáno.

Zákon sám naproti tomu nestanoví přesně skutečnosti, jež jako »okolnosti nové« k restituci opravňují, ponechávaje úřadům administrativním ve věci té volnost uvážení.

Jest ovšem jisto, že úřady tyto rozhodovati budou ve smyslu citovaných již judikátů a směrnic, jim ministerstvem udělených.

Zákon nejedná o reasumaci ještě v moc práva nevěšlých.

Otázku, zda možno reasumovati bilanci stabilisační, zřízenou v prvním obchodním roce po vydání bilance

východiskové resp. v dalších obchodních letech jest řešiti ustanovením § 340 nového zákona daňového.

Jinou jest otázka, zda možno jednou již zřízenou bilanci východiskovou ve smyslu zákona z 15. června 1927 č. 78 sb. z. a n. změnit.

Komentátor k daňové reformě část II., vydaný státní tiskárnou a sepsaný K. Baierem a Dr. A. Baschem k § 2 zák. o stabilisačních bilancích uvádí:

»Není ovšem možno prováděti stabilisační bilanci po částech, takže by na příklad některý podnik v jednom roce ocenil část svého základního kapitálu a v dalším opět druhou část. Zákon zná jen jednu východiskovou a stabilisační bilanci a ne několik stabilisačních bilancí jednoho podniku.«

Komentátoři popírají tedy zásadně možnost postupného stabilisačního ocenění ve východiskové bilanci, tím spíše tedy možnost změny východiskové bilance, resp. její jednotlivých faktorů.

Nepokládám názor tento za správný z této úvahy:

Jest sice pravda, že zákon jedná o jediné východiskové a jediné stabilisační bilanci, nikoliv o několika těchto bilancích. Podnik nebude míti těchto bilancí po korektuře také více, nýbrž opět jedinou bilanci východiskovou a stabilisační, doplněnou ohodnocením dalších faktorů resp. změnou novým jich oceněním do výše a v době zákonem ustanovené.

Je-li možno bilanci východiskovou zříditi v době pěti let, jest jistě zásadně možno, ba někdy i nutno tutéž v této době a v zákonných mezích opravit.

Opravy takové ovšem nemohou býti důvodem k reasumaci daní již právoplatně předepsaných z důvodů nového (vyššího) ocenění aktiv.

Pak-li opravena bude východisková bilance nižším oceněním, pak nebude změna tato prakticky míti žádných nepříznivých důsledků na předpis daňový.

Snížení hodnot objeví se v konečných účtech jako položka ztrátová, k níž prostě daňové nebude přihlédnuto.

Jinak ale tomu jest, budou-li některý komponent bilance východiskové dodatečně zvýšen, po případě teprve vůbec dodatečně stabilisován.

Slovné znění § 1. a 2. zákona stabilisačního (zákon užívá výrazu »oceniti«, nikoliv »oceňovati«) nemůže býti důvodem k výkladu negativnímu, vzhledem k duchu zákona a fakultativní možnosti stabilisace. Zákon stabilisační jest zákonem speciálním, připouští fakultativní možnost stabilisovati v pětiletí, nelze se při použití zákona tohoto dovolávati jiných zákonných předpisů daňových onomu zákonu odporujících. Není skutečně zákonných důvodů, jež by takovou reformaci bilance východiskové nedopouštěly, zákon korekturu takovou dokonce nařizuje, jestli fatent majetek ocenil nad hranici zákonnou.

Při změně v zákonné lhůtě pětileté východiskové bilanci má právo administrativní úřad finanční pouze zkoumati, zda-li bilance taková odpovídá předpisům obchodním všeobecně daňovým a zákonu o stabilisační bilanci. Pak-li ano, není důvodu, proč by opravenou bilanci východiskovou nepoložil za základ výměry daňové pro běžný berní rok.

Že ovšem opravy neb doplňky takové nejsou důvodem k reasumaci daňových předpisů již právoplatných, bylo již řečeno.

Negativní výklad vedl by přirozeně k tomu, že by fatenti vesměs oceňovali majetek stabilisací podléhající

do nejvyšší zákonné hranice, k čemuž přirozeně jsou oprávněni, a ponechali by budoucímu uvážení, hodlají-li z ocenění takového sleviti.

Ze budoucí takové snížení nemělo by pro ně žádné- ho nebezpečného finančního důsledku, bylo již řečeno.

Tím však vyšínula by se praxe v odporu s ideou zákona, spočívající na fakultativnosti stabilisace a volným uvážením fatenta, chce-li a do jaké výše hodnoty své stabilisovati.

Projev univ. prof. Dra V. Hory na mani- festační soudcovské schůzi 4. XII. 1927 v Praze.

Nemám mandát od nikoho k nějakému projevu, přišel jsem jako bývalý soudce a jako vysokošk. profesor oboru, jenž je v nejtěsnější spojitosti se soudnictvím. Můj dojem z dnešní schůze je trpkost a úzkost. Trpkost z toho, co vidím a slyším a úzkost z toho, co bude. Soudce je osoba, které stát svěřil tu největší moc, ve sporech spoluobčanů vysloviti autoritativně, co je právo a zaručiti jeho uskutečnění. Slyším, jak tito mužové trpce si stěžují, že se jim samým nedostává spravedlnosti. To je trpký pocit pro každého přítele justice. Druhý zdroj této trpkosti je v naší bezmoci. Se všech stran se ujišťuje a mluví o sympatii k soudcům a o uznávání jich práce, ale pomoci prý se nemůže pro různé vlivy a proudy znemožňující i vládně nápravu. Mluvilo se zde o neodvislosti soudců. Neodvislost je paladiem soudcovského stavu, je jedinou zárukou důvěry v soudnictví a nyní čtu v resoluci dnešní schůze: »Víme, že při nynějším nedostatečném obsazení soudů a stát. zastupitelstev musilo by nastati úplné ochromení soudnictví se všemi hospodářskými a právními důsledky, kdybychom dodržovali přesně všechny předpisy procesních řádů a nepracovali na úkor svého zdraví a svých rodin skoro třikrát více, než bylo a jest naší povinností. Nemůže býti smutnějšího dokladu nevázanosti k právnímu řádu nežli skutečnost, že justiční správa to nejen zná, nýbrž i přímo žádá.« To se mne dotklo přímo bolestně. Zde sami přiznáváte, že nejste neodvislí. Jako přítel vám říkám, že máte na tom spoluvinu. Přiznáváte se k porušování procesních řádů, t. j. zákonů. Když si toho justiční správa žádá, jste ochotni porušovati zákon. Neodvislí soudcové se k tomu nikdy nepropůjčí! Není záruky, že zítra neporušíte i právo materiální. Chtěli jste ovšem dobré, chtěli jste přispět ohrožené justici zdolat hromadící se práci, mysleli jste, že to dovedete, ale situace ukazuje, že to je nemožno. Trpíte fysicky padající pod tíhou práce, ale trpíte jistě i morálně, máte výčitky svědomí. Jste vychováni v úctě ku zákonům a nemáte proto jistě radost ze své práce. Byla tu zmínka, že zaváděním samosoudcovství místo senátů ohrožuje se soudcovská neodvislost. Máme dnes ještě zákon předpisující i senáty a jak se v nich jedná? Jsou to ještě senáty, když dva členové jeho vyřizují zatím svou agendu samosoudcovskou a předseda jedná sám, když zatím dva členové přijdou do senátu ve 2 hodiny, ačkoliv tam měli být už v 9 hodin, když při formální poradě nevědí, oč jde? Vy sami si takto neodvislost podkopáváte! Justiční správa je tu velmi těžce obviněna. Ona prý zná, ale i žádá to porušování zákonů. Nepochybuji, že obvinění je pravdivé a nevím, jak to jednou zodpoví. Nejvíce na srdci mi leží otázka do-

rostu. Vychovávám jej a vykládám mu s láskou svůj obor, chci mu vštípit lásku k soudnictví, vysvětluji jeho přednosti, vybízím k práci pro budoucnost a schvaloval jsem vždy volbu těch, kteří chtěli jíti k soudu. Nemám už odvahu schvalovat to dále. Moji žáci přicházejí pak ke mně z praxe a já to cítím jako výčitku, když mi praví: »Pane profesore, ono se to u soudů dělá docela jinak než jste nám vykládal, nám se to tam nelíbí, nám se to hnuší, my nemáme co pochytiti, my se nemůžeme nic naučit, my tam děláme jen stroje.« Ztrácejí lásku i chuť k povolání, když od 8 hodin ráno do pěti odpoledne dělají jen písaře a bez oběda vyčerpání vrací se domů. A to doporučoval jsem vždy ty nejlepší k téhle službě! A na tom přece mnoho záleží, aby k soudu šli právě ti nejlepší. A z toho ta moje úzkost. Nepřijde-li náprava včas a vydatná, bude soudnictví upadat dál a dále, ledy se budou prolamovat vždy více, až nastane katastrofa. V krisi už jsme a nutno hledat cesty, jak zabránit té katastrofě. Apeluji na všechny směrdatné činitele o pomoc. Nedostáčí projevovat soudcům sympatie, třeba energického činu a to bezodkladně!

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Člen věřitelského výboru v konkursním řízení nemá práva stěžovati si do usnesení konkursního soudu, jímž byl zproštěn svého úřadu jako člen výboru.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. září 1927 RI 762/27. Krajský soud v Chebu K 13/25.)

Na návrh správce podstaty a tří členů věřitelského výboru zbavil krajský jako konkursní soud JUDra T., advokáta, člena věřitelského výboru, tohoto jeho úřadu.

Ku stížnosti jeho zrušil vrchní zemský soud v Praze jako soud stolice druhé rozhodnutím z 18. července 1927 R IV 303/27 usnesení to, návrh zmíněný zamítl. Odůvodnění: Podle § 88 (3) konk. ř. mohou býti zvoleni do výboru věřitelského nejen konkursní věřitelé, nýbrž i osoby, které nejsou konkursními věřiteli a jest též v § (4) k. ř. učiněno opatření, aby při schůzích věřitelského výboru nikdo ve své věci nehlasoval.

Podle § 88 (4) k. ř. může konkursní soud členy věřitelského výboru z důležitých důvodů, zejména když svých povinností zanedbávají, úřadů zbaviti. Již z tohoto znění patrně, že toliko z důležitých důvodů jest přípustno zbavení člena takového úřadu.

Volba JUDra T. za člena věřitelského výboru byla již usnesením krajského soudu potvrzena.

Napadeným usnesením nastalo zbavení JUDra T. úřadu jen proto, poněvadž jest konkursní soud náhledu, že jakožto člen věřitelského výboru by mohl nahlížeti do spisů správce podstaty ve prospěch svého mandanta X, jež v odpůřícím procesu proti němu u krajského soudu konkursní podstatou vedeném zastupuje, a tedy k újmě konkursní podstaty.

Uvážili-li se však, že JUDr. T. zastával již od svého ustavení bez závady svůj úřad, že teprve dne 24. prosince 1926, tedy po 1½ roce správcem podstaty a třemi členy věřitelského výboru, jimiž bylo tvrzeno, že JUDr. T. by měl příležitost takřka ze spisů protistrany a zpráv ve prospěch svého klienta se informovati, ano i při poradách a hlasováních svůj vliv ve prospěch klienta svého uplatňovati, bylo učiněno podání na zbavení JUDra T. jeho úřadu, tu jest zřejmo, že důležitý zbavovací důvod dle § 88 (4) k. ř. zde není.

Jediná ta okolnost, že JUDr. T. jest právním zástupcem Xa, není překážkou pro jeho členství ve věřitelském výboru, neboť i konkursní věřitelé mohou býti členy a jen ve svých vlastních věcech, tedy také ve svých odpůřících sporech nemohou hlasovati (§ 89 [4] k. ř.).

V napadeném usnesení nejsou také určité skutkové okolnosti, nýbrž jen domněnky o udánlivém nahlížení do spisů správce podstaty vysloveny, při čemž nebylo ani blíže vysvětleno, jakým způsobem nahlížení do spisů správce podstaty — tedy třetí osoby — k újmě konkursní podstaty a ve pro-